

въ ржка, обърнатъ срещу гърдитъ имъ; всѣки каза по нѣколко думи, които се изискваха въ тоя случай.

Клетвата на Бенковски не бѣше проста клетва. Той държа цѣла речъ, която продължи около единъ часъ. Въ тая речъ се описваха страданията и теглата на българския народъ; Бенковски се удряше въ гърдитъ, пламъкъ и огънь хвърчеха отъ очитъ му. Когато извика съ просълзени очи и съ болезненъ гласъ: „Многострадални братя! Земята, която тъпчемъ, е напоена съ невинна българска кръвъ, пролѣна отъ нашитъ петстотинъ годишни душмани“, — всичкитъ представители паднаха на колѣни и очитъ имъ се премрежиха отъ сълзи . . .

— Какъ да не отидешъ да умрешъ за такъвъ човѣкъ? Я го погледнете, какъ се удря въ гърдитъ, какъ се мъчи да вика по-високо, за да го чуемъ всички; устата му сж вече изсъхнали, а той не спира още — говорѣха мнозина отъ представителитъ и ронѣха сълзи.

Сждбоносното решение.

Азъ вѣрвамъ, че ако Бенковски въ тая минута се качеше на коня си и извикаше „напредъ“, то всички присѣтстваващи щѣха да го придружатъ, макаръ той да ги поведѣше въ дънъ земя.

Следъ клетвата всѣки зае своето мѣсто. Главниятъ въпросъ, дали трѣбва да възстане българскиятъ народъ или не, се прие едногласно отъ всички депутати. Дълги и широки разяснения се дадоха на представителитъ, по кой начинъ трѣбва да стане възстанието и де трѣбва да отиде населението, следъ като избухне то. За центъръ на възстанието се избра Панагюрище, дето ще заседава главниятъ воененъ съветъ.